

N. E. ΜΑΝΤΑΚΗΣ

Διευθυντής

ΠΑΡΟΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

Ἐπί τῆς δια-
σχυρώσεως τῶν
ὁδῶν Πετραῖος
καὶ Γερακίου,
ἀριθ. 30.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ	ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ	ΕΚΑΣΤΟΝ Φ.Γ.Λ. ΤΙΜΑΤΑΙ
Ἐν Ἀθήναις ἐτησίᾳ Δρ. Ν. 8	Οἱ ἀόρατοι μῦθ. Fere (μετὰ εἰκόνες—Ῥωσσίδες Παρ- θένοι ἢ Σκηναὶ τῶν Μηδενιστῶν—Ποίσεις. Εἰς φωτογρα- φίαν Κανάρη, ὑπὸ Μαρτζώκη — Βορέας καὶ Ὀρεθούα — Ποικίλα.	Ἐν Ἀθήναις πειρ. 10
» » ἐξαμην. » » 3		» ταῖς ἐπαρχίαις . . . » 15
» ταῖς ἐπαρχ. ἐτησίᾳ » » 40		» τῶ ἐξωτερικῷ . . . » 25
» » ἐξαμην. » » 6		Φύλλα προηγούμενα » 50
» τῶ ἐξωτερ. ἐτησίᾳ φρ. 15		

ὑπὸ τὰς μηλέας (σελ. 41).

ΟΙ ΑΟΡΑΤΟΙ

Ἡ
ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟΝ ΤΟΥ ΚΥΡ ΠΕΤΡΟΥ
 ΓΠΟ
ΣΤΑΒΙΟΥ ΦΕΡΕ.

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ.

I

ὑπὸ τὰς μηλέας.

Ἡ κοιλὰς τοῦ Janval εἶνε ἀναντιβ-
 ρήτως μία ἐκ τῶν ἐξικισιωτέρου τοπο-
 θεσιῶν τῶν περὶ τὴν Διέππην.
 Αἱ ἀγροτικαὶ οἰκίαι, ἐσπαρμέναι
 οὕτως εἶπεν εἰς τὰ σπλάγγνα δύο λό-
 φων, ὧν πέραν ἐκτείνεται τετραχῶδης
 θάλασσα, σημηκτίζουσι μετὰ τῶν
 διαφόρων δένδρων καὶ ἰδίᾳ τῶν μη-

λεῶν, ἀποφιν ὀραίας ἀνοδοδέμης. Εἰς
 τὸ βάθος, ἐν τῷ μέσῳ λειμῶνων καὶ
 ἀγρῶν, περιπεφραγμένων ὑπὸ μεγάλων
 φρακτῶν, πλούσια ὑποστατικά ἐλκύ-
 ουσιν ἀπὸ αἰῶνος σχεδὸν ἤδη τὴν νεό-
 τητα καὶ ὅλους ἐν γένει τοὺς ναυτι-
 κοὺς ἐκ τῶν κατοίκων τῆς πόλεως.
 Καὶ ἀληθῶς! τί τοῦτου καλλίτε-
 ρον; Ποῖα καλλιτέρα χοροῦ αἰθουσα
 ἐν ὑπαίθρῳ διὰ τὴν νεολαίαν τῆς Διέπ-
 πης, ἀντὶ τάπητος ἐχούσης τὴν ποι-
 κιλόχρουν γλῶσσαν, καὶ ὑψηλόνας με-
 γάλαις μηλέαις ἀντὶ ὄρωφης; Ποῖον ἀ-
 νάκλιτρον εὐαρεστέτερον διὰ τοὺς ἀ-
 λισίς, παραδιδόμενους εἰς τὴν ἡδυπά-
 θειαν τῆς καπνοσύριγγς των, διὰ τοὺς
 οἰνοπότους δοκιμάζοντας τὸν ἀφρώδη
 μηλίτην οἶνον, ἢ αἱ ἀτάκτως ἐστημέ-
 ναι τράπεζαι περὶ τῶν κορμῶν τῶν
 παλαιῶν δένδρων, σὺν τοῖς παρ' αὐ-
 ταῖς ξυλίνοις θρανίοις;

Δι' ὅλους ὑπάρχει τόπος εἰς τὴν αὐ-
 τοσχέδιον ἐκείνην αἰθουσαν. Ἀπείρι-
 τα τὰ πάντα καὶ χορεύει τις βυθμύ-
 ζων τὰ βήματά του πρὸς τὸν ἦχον ἐρ-
 χήστρας ἀπλουστέραις μὲν ἀλλ' ἐξε-
 γερτικωτέραις καὶ τῆς πολυπληθεστέ-
 ραις καὶ ἀρμονικωτέρας ἐρχήστρας τοῦ
 μεγάλου κίβμου; Εὐθυμία ἀνυπόκρι-
 τος, καθ' ἣν τὰ χεῖλη γελῶσι μετὰ
 τῆς καρδίας καὶ πᾶσα φροντίς ἐλαί-
 πει.
 Ἡ φιλοσοφία αὕτη τῶν ναυτικῶν
 καὶ τοῦ λαοῦ τῆς Διέππης μοὶ ἐφάνη
 πάντοτε ἡ ὀραϊότερα ἄμα καὶ πρακτι-
 κωτέρα.
 Ὀραίαν τινὰ κυριακὴν τοῦ Ἰουλίου
 τοῦ 1751, ἐνῶ ὁ ἥλιος ἔσχε τὰς με-
 γαλοπρεπεῖς ἀκτῖνάς του εἰς αἴθριον
 οὐρανὸν, φαιδρὸν πλῆθος διηυθύνετο
 πρὸς τὴν μαγευτικὴν κοιλάδα.
 Εἰς τὴν θέρμην τοῦ χοροῦ, εἰς τὴ

ζωηρότητα τῶν συνδικλέξεων, εἰς τὴν ἐπὶ τῶν φυσιογνωμιῶν ἐπιπεχυμένην χαρὰν ἐνυπῆρχε θαυμάσιος ἐνθουσιασμός· καὶ οἱ σοβαρώτεροι ἔτι, ἐφαίνετο, ὅτι ἐφοβοῦντο ν' ἀφήσωσι νὰ ὑπεισδύσῃ καὶ ἐπὶ στιγμὴν μόνον ἔχνος θλίψεως.

Διεχέετο ἐν ἀγαλλάσει εἰς ἐκστάσει τὸ πλῆθος τοῦτο, ὡς ὁ ἀναρρωνύων ἀσθενὴς ἀπολαύει τὰς ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου· νέοι δὲ καὶ νεάνιδες διεφιλολοεῖσκον ἕκαστος ἀρμοδίας θέσεις πέριξ δύο μουσικῶν.

Τὴν χαρὰν ἥτις ἐβάσιλευεν ἐκεῖ, τὴν φιλαρέσκειαν ἢ τὸν παιγνιώδη ἔρωτα, ἔδει νὰ ἔχη τις εἰκοσιν ἑτῶν ἡλικίαν ἵνα τὰ ἐννοήσῃ.

Ἡ ἐγχώριος γραφικὴ ἐνδυμασία προσέθετον εἰς τὸ ὅλον ἀπερίγραπτον θέλγητρον· καὶ οἱ ἀλιεῖς ἀφ' ἑτέρου δὲν ὑστέρουσαν ἐν τῇ ἐπιδείξει καὶ λαμπρότητι τῶν στολῶν των. Δὲν ἔλειπον ἐν τούτοις καὶ τινες νέοι, ἐνδεδυμένοι ἐπὶ τὸ χωρικώτερον, καὶ οὗτοι κυρίως ἦσαν οἱ κατεργασταὶ τῶν ἐλεφαντοδόντων, ὧν τὸ ἐπάγγελμα μεταβιάζεται ἀπὸ τοῦ πατρὸς εἰς τὸν υἱὸν κληρονομικῶς, θυγατέρες τινὲς μικροπόρων, καὶ κυρίως οἱ γκαβελοῦ (*) μὲ τὰ πράσινα ἐνδύματά των, οἱ ἐπὶ τῶν φόρων τῶν ἀλάτων.

Μεταξὺ αὐτῶν συγκατελέγετο καὶ νέος τις εἰκοσιπενταετῆς περίπου, οὗ τινος ἢ στάσις καὶ ὁ ἱματισμὸς ἐφέλικυον τὴν προσοχὴν καὶ τὸν θαυμασμὸν τῶν πλειόνων ἐκ τῶν χορευτῶν. Ἐπιμελετημένη φροντίς ἐπροδίδετο εἰς τὰ καθέκαστα τοῦ ἱματισμοῦ του. Ἡ κόμη του, μετὰ συμμετρίας διορθημένη ἐπιπτεν εἰς βοσρύχου ἐπὶ τοῦ τραχήλου του· τὰ ἐπαργυρωμένα κομβία τοῦ φορέματός του ἀπέστρῃπτον τόσον, ὥστε ἐνόμιζε τις ὅτι μόλις εἶχον ἐξέλθει τῶν χειρῶν τοῦ στιλβωτοῦ. Αἱ περικνημίδες του, προσαρμολοζόμεναι ἀκριβῶς εἰς τὰς κνήμας προέδιδον καλὴν κατασκευὴν· καὶ τέλος χάλυψ ὡς ἀδάμας ἔλαμπεν ἐπὶ τῆς πόρπης του. Καμπύλη σπάθη, ἥς ἐθώπευεν ἐπιχαρίτως τὴν λαβὴν, συνεπλήρου τὸν ἱματισμὸν του, ὅστις μετεῖχε καὶ πολίτου καὶ στρατιωτικοῦ.

Δαπανήσας τόσα ἵνα ὠραίσθῃ, ἐνόμισεν ὅτι δὲν ὄφειλε νὰ δαπανήσῃ πλεονα ἵνα γίνῃ ἀρεστός· τὰ πρὸς τὰς γυναῖκας βλέμματά του ἐσήμαινον: Ἰδοῦ με· δὲν εἶμαι ὠραῖος οὕτως; σὰς ἐπιτρέπω νὰ με θαυμάζῃτε.

Καὶ ἀληθῶς! ἡ τακτικὴ αὐτῆ τῷ ἀπέβαινε τελεσφόρος· εἶχε κάμει ἀντιζήλους, ἀντιζήλους ἀντεραστρίας δι'

αὐτὸν τὰς νεάνιδας αἵτινες δὲν ἀπέβλεπον ἢ εἰς τὰ ὠραῖα ἐνδύματά του καὶ τὰ ἀπαστράπτοντα ἐπαργυρωμένα κομβία του· εἶχαν ἐγείρει σοβαρὰς ἀντιζήλιας μεταξὺ αὐτῶν. Καὶ ἐκάστη ἐθεώρει ὑπάτην ἐνδείξιν εὐνοίας τὸ νὰ τὴν προσκαλῇ ἵνα χορεύσῃ μετ' αὐτοῦ.

Αἱ νεάνιδες ὁμοιάζουσι τὰ πτηνὰ ἐκείνα ἅτινα ἀφίενται νὰ νεκρῶνται ὑπὸ παντός ὅτι λάμπει· αἱ δὲ τῆς ἐν Janval συναθροίσεως δὲν ἐλάμβανον τὸν κόπον ν' ἀναλύσωσι τὴν φυσιογνωμίαν τοῦ ἀντικειμένου τοῦ θαυμασμοῦ των. Ἐξεπλήσσοντο ἐπὶ τῇ καλονικίᾳ τοῦ προσώπου του, χωρὶς νὰ ἀμφιβάλλωσιν, ὅτι οἱ βαθέος κυανοῦ χρώματος ὀφθαλμοὶ του, οἱ οὐδέποτε σταματοῦντες ἵνα παρατηρήσωσιν τι κατὰ πρόσωπον, ἠδύναντο κάλλιστα νὰ ὑποκρύπτωσι τὴν προσποίησιν καὶ τὴν ἀπιστίαν, ὅτι οἱ ἡνεωγμένοι ἀεικίνητοι βῶθωνές του, τὰ λεπτὰ συνεσφιγμένα χεῖλη του ἐμαρτύρουν ἀπλησίαν ἀπολαύσεων, ἐρωτικὴν φιλοδοξίαν, δέθρια πάθη.

Ἄλλ' ἂν δὲν βρῶνεται τις, ἃς διδάξῃ φυσιολογίαν εἰς νεάνιδας δεκαπενταετῆς.

Προσεκτικὸς ὁμως ἐξεταστὴς θὰ ἐποίει καὶ ἑτέραν παρατήρησιν, θὰ ἔβλεπεν ὅτι ἐν μέσῳ τῆς ἀδιαφόρου γάσεώς του, ἐνόησε τὰ πεπισμένα βλέφαρά του συνεσπῶντο καὶ ἀκουσίως τοῦ μαρτυροῦντα ἀπασχόλησιν τοῦ νοῦς του καὶ ἰδέαν καὶ σχέδιον διαγεγραμμένον κυριεῖουσαν αὐτὸν καὶ ἦν δὲν εἶχε τὴν δύναμιν νὰ συστέλλῃ τὰς ὀράς.

Μεταξὺ τοῦ πλήθους ὑπερ συνωθεῖτο πέρ.ξ του, προκαλοῦντος αὐτὸν διὰ τοῦ βλέμματός, τῶν χειρονομιῶν, ἀκόμη καὶ τῆς ψωνῆς, δύο μόνον νεάνιδες τὴν ἐσπέραν ἐκείνην προυκάλουν τὴν προσοχὴν του. Αἱ ἀντιθέσεις δὲν ἀπαντῶσιν ἐν τῷ ἔρωτι μόνον, ἀλλ' ἔσονται καὶ ἄλλου αἰσθήματος ἡρεμωτέρου, γλυκυτέρου σοῦ τῆς φιλίας. Αἱ δύο αὗται νεάνιδες ἦσαν ἡ ἀπόδειξις τῶν ὧν λέγομεν. Ἐλθοῦσαι ἑμοῦ εἰς τὴν κοιλάδα ἐγκατέλειψαν ἡ μία τὴν ἄλλην. Ὅταν ἐχώρευεν ἡ μία, ἡ ἑτέρα ἔσπευσεν ἐπίσης νὰ χορεύσῃ παρὰ τὸ πλευρὸν τῆς ἄλλης ἢ ἀπέναντι αὐτῆς.

Ἐλαφρὰ καὶ γελοῦσσα, ἔρριπτε τοὺς λόγους τῆς κενοῦς ἐννοίας· μικρὰ, μελαγχροινῆ, μὲ ὀφθαλμοὺς ζωηροῦς, χεῖλη ὑψωμένα, ἡ Πετροῦλα Δεκλάρ ἦτο τρομερὸν τέκνον, πηδῶσα ἀκούρατος εἰς τὸν χορὸν, ὡς κορωνίδα ἔχουσα τῶν ἄλλων ἰδιοτήτων τῆς καὶ τὴν ἐρωτοτροπίαν.

Ἡ σύντροφός της, ἐκ τοῦ ἐναντίου, εἶχεν ὅλην τὴν δειλίαν τῶν κυανῶν ὀφθαλμῶν της καὶ τῶν ξανθῶν βοσρύχων

της. Ὀλίγον ὠχρὰ, δὲν ἔφερον ἐπὶ τοῦ προσώπου της τὰ ἔχνη θαλασσίου ἡλίου· ἡ ἐπιδερμὶς της λεπτὴ καὶ λευκὴ, τὸ μισιδιμά της γλυκὴ καὶ βεβῶδες ἐμαρτύρει ἐν αὐτῇ τῇ θερμῇ τοῦ χοροῦ, ἐλαφρὰν μαλαγχολίαν. Θελακτικὴ δειλὴ, ἐπροδίδετο εἰς τὰ κινήματά της καὶ τὴν ὁμιλίαν της. Ἐφαίνετο γενοχωρουμένη ἐκ τοῦ θορύβου καὶ τοῦ πλήθους τούτου.

Ἡτο ἡ πρώτη φορὰ καθ' ἣν ἔτυχε νὰ παρευρεθῇ εἰς τὴν ἐορτὴν ταύτην. Πηρασυρθεῖσα ὑπὸ τῆς συντρόφου της, ἐπωφελήθη τῆς ἀπουσίας τοῦ πατρὸς της καὶ μετέβη ἐκεῖ, ἵνα γευθῇ τὸν ἀπηγορευμένον καρπὸν, οὗ τὴν γνῶσιν τῇ ἀπέκρυπτον.

Ἄλλὰ πῶς τὸ πρῶτον σφάλμα συμπαρασύρει μετ' ἑαυτοῦ τόσας στενωχωρίας, ἀνησυχίας, ἐλέγχους!

Ἡ Γενεθιέθη Λεγρὰς, ὑποχωρήσασα εἰς τὰς ἐπιμόρους παρακλήσεις τῆς φίλης της, καὶ ὀλίγον εἰς τὴν περιέργειαν, ἥτις καταστρέφει τὰς νεάνιδας ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ μήλου τῆς Ἐδέμ, διετέλει περίτρομος οὐδεμίαν τοῦ χοροῦ αἰσθανομένη ἡδονῆν.

Ἐνῷ ἡ νέότης ἐσκήρτα εἰς τοὺς τροβίλους τοῦ χοροῦ, τὰ δὲ παιδιὰ ἐπαίζον ἐπὶ τῆς χλόης, ὅμιλοι ἑτέρου εἴδους παρεδίδοντο εἰς τὰς ἡδονὰς τοῦ ἀφρόδου μῆλιτου, καθήμενοι περὶ ἑτραπεζῶν, καταναλίσκοντες τοιαύτην ποσότητα, ὅσης δύναται νὰ λάβῃ ἰδέαν μόνον ὁ ἰδὼν ναυτικὰς πόλεις· ἐδέσματα δὲ ὀρεκτικώτατα ἐποίκιλλον τὸν οἶνοποσίαν, οἶον θαλάσσια δστρακα καὶ λοιπά.

Εἰς τὴν ἰαν ἐκ τῶν τραπεζῶν τούτων, ἀπομεινωμένην τῶν λοιπῶν, ἔστοι θαλασσίων λύκων, παλαιῶν ναυτικῶν, ὧν τὸ χρῶμα τῆς ἐπιδερμίδος εἶχεν διὰ τοῦ ἡλίου, τῆς θαλάσσης καὶ τῶν ἀνέμων καταστῆ ὑπομέλαν, συνδιελέγοντο, καπνίζοντες περὶ τῶν νέων τῆς ἡμέρας. (ἀκολουθεῖ)

ΑΙ ΡΩΣΣΙΑΕΣ ΠΑΡΘΕΝΩΙ

II

ΣΚΗΝΑΙ ΤΩΝ ΜΗΑΕΝΙΣΤΩΝ

XIX

Ζηλοτυπία.

(Συνέχεια)

Μετὰ τὸν τέταρτον τῆς ὥρας, ὁ Στέφανος ἀνηγγέλλετο εἰς τὴν Βάνδαν.

Ὁ Ραῦμόνδος ἦτο παρ' αὐτῆ. Εἶχεν ἔλθει νὰ τῇ δώσῃ τὸ δέμα τὸ ληφθὲν ἐκ Γενέθης, διότι ἦτο ἡ παραμολογὴ τῆς ἐνηλικιότητός της.

*) Φορολόγιος.

Ὁ Αιτζανώφ εἰσέρχετο ἀρχετὰ ἡμερος. Κατὰ τὰς ὀλίγας ἐκείνας ἡμέρας τῶν μελετῶν του τὸ πάθος του ἔχαν ἀποβάλλει τὴν τραχύτητα αὐτοῦ καὶ τὸ εὐφλεκτόν, χωρὶς ὅμως καὶ νὰ μειωθῆ. Ἀλλ' ἐν τῇ θεᾷ τοῦ Ῥαυμόνδου, οὗ τινος οἱ ἐκστατικοὶ ὀφθαλμοὶ, ἡ σαγηνευομένη φωνὴ καὶ τὸ ὄλον ἐν γένει ὕφος του ἐμαρτύρουν ἐρῶντα, ἕνα ἀντίζηλον ἠσθάνθη δριμύν πόνον. Ἡ ζηλοτυπία ἀνέφλεξεν ἐν αὐτῷ τὴν φλόγα ἣτις ἀπὸ τινος χρόνου τὸν κατεθίβρωσκε θανασίμως.

Μόλις ἠδυνήθη νὰ ἐμιλήσῃ διὰ φωνῆς σπασμαδικῆς τοῦ λάρυγγος ἐξερχομένης. Οἱ βρόθωνες του ἐφρίσσαν, τὸ δὲ ὑπερήφανον χειλὸς του ἀποτόμως ὑψοῦτο καὶ κατέπιπτε πάλιν μετ' ἐκφράσεως ὀδυνηροτάτης ὅσον εὐγενοῦς.

Ὁ Ῥαυμόνδος ἀφ' ἐτέρου παρετήρει τὸν Αιτζανώφ μετὰ τοσαύτης ἐκπληξέως, ὅσης καὶ ἀνησυχίας.

— Τίς εἶνε, ἐσκέπτετο καθ' ἑαυτὸν, ὁ ἀλλόκοτος οὗτος ἄνθρωπος, ὅστις ἀγαπᾷ τὴν πριγκίπισσαν καὶ τολμᾷ τοιοῦτοτρόπως ν' ἀρίθμηται νὰ τὸν βλέπουν καὶ τὸν ἐνοοῦν; τὸν ἀγαπᾷ ἄρα καὶ αὐτὴ;

Ἡ ὑπόνοια αὕτη τῷ διεπέρασεν ὡς λεπίς ἰοσόλος τὴν καρδίαν του, ὅχι ἐξ αἰσθήματος ἐγωιστικῆς ἀπελπισίας, ἀλλὰ τελείας ἀπελπισίας.

Ἐσκέπτετο :

Ποῖον τίτλον εἶχε. Ἰνα ἀξιοῖ τὸν ἔρωτα τῆς Βάνδας ἢ μόνον ἵνα τολμᾷ νὰ τὴν ἀγαπᾷ;

Ἐνόησεν ὅτι ὤφειλε νὰ ἐγερθῆ, ἵνα καταλίπῃ τὴν θέσιν του τῷ νεωστὶ ἀφιχθέντι καὶ ἐν τούτοις ἔμμενεν ἔτι ἐπὶ τῆς ἔδρας, ὡς καρφωμένος ὑπὸ ὑπερανθρώπου δυνάμεως. ἠθέλε ν' ἀναχωρήσῃ, καὶ δὲν ἠδύνατο.

Ἐνόει ἐν τούτοις τὸ γελοῖον τῆς συμπεριφορᾶς του, ἐὰν παρετίνατο ἔτι, καὶ ἐγερθεῖς; κατώρθωσε νὰ εἶπῃ μετὰ φωνῆς ἀπελπιστικῆς καὶ τεταραχμένης.

— Ἐχετε νὰ μοι δώσητε καμμίαν διαταγὴν, Βάνδα Πετρόβνα;

— Ὅχι! σὰς εὐχαριστῶ, τῷ ἀπῆντησεν αὕτη καὶ τῷ ἔτεινε τὴν χεῖρα, βίπτουσα συγχρόνως ἐπ' αὐτοῦ τυφρὸν βλέμμα.

Ἐμάντευσεν ὅτι συνέβαιναν ἐν αὐτῷ καὶ ἤθελε διὰ τοῦ βλέμματός του νὰ τὸν παρηγορήσῃ, νὰ τῷ μετριάσῃ τὴν λύπην, ἣν ἐφάνετο ὅτι ἐδοκίμαζε.

Ἀλλ' ὁ Αιτζανώφ εἶδε τὸ βλέμμα καὶ τοῦτο.

Τὸ στήθος του, ἐγκυμονήσασαν ἐπὶ τινὰ δευτερόλεπτα βαρὺν στεναγμὸν, δὲν ἠδυνήθη ἐπὶ πλέον νὰ τὸν κρατή-

σῃ, καὶ ἐξέφυγεν οὗτος ὅμοιον πρὸς βρυχηθὸν λέοντος.

Ὁ Ῥαυμόνδος εἶδεν ὅτι ἔδει πλέον νὰ φύγῃ. Καὶ ἐξῆλθε.

Ὅταν ὁ Στέφανος καὶ ἡ Βάνδα εὐρέθησαν μόνον, ἠσθάνθησαν ἑαυτοὺς καταλαμβανομένους ἐκ νέου ὑπὸ τῆς σαγηνεύσεως ἐκείνης, ἣτις παραλύη τὸν ἐγκέφαλον, συστέλλει τὴν καρδίαν καὶ παχύνει τὰ νεῦρα.

Οἱ ἐπὶ πολὺν χρόνον τρεφόμενοι καὶ μὴ ἐξομολογούμενοι ἔρωτες ἔχουσιν ἀγωνίας θανασίμως.

Δὲν ἐτόλμων νὰ ἰδῶσιν ἀλλήλους, δὲν ἐτόλμων νὰ ἐμιλήσωσι. Τοῖς ἐφάνετο ὅτι εἰς τὴν πρώτην λέξιν, εἰς τὸ πρῶτον βλέμμα, ὁ ἔρωτες των ἔμελλε νὰ ἐκραγῆ ὡς πυρκαϊά, ὅτε θά τοὺς ὄθει εἰς τὰς ἀγκάλας ἀλλήλων.

Ἡ Βάνδα, ἡ συνετὴ κόρη, ἣτις δὲν ἔτρμε ποτὲ, ἐφοβεῖτο πρὸ τοῦ ἀνδρός τούτου ὅστις τὴν ἠγάπα. Ἐπειράθη ὅθεν νὰ ἐξέλθῃ τῆς κινδυνωδεστάτης ταύτης σιωπῆς, λέγουσα πρώτη :

— Ἀληθῶς! τί ἐγίνατε τὰς ἡμέρας ταύτας; Σὰς ἀνέμενεν ὁ Παδλέβσκις, μοι εἶπεν ὅτι ἀναγινώσκετε ἀπλήστως τὰ κοινωνιστικὰ βιβλία, ἀληθές;

Ἀλλ' ὁ Στέφανος οὐδ' εἶχεν ἀκούσει τοὺς λόγους τούτους τῆς πριγκίπισσης.

— Ποῖος ἦτον ὁ κύριος ἐκεῖνος; ἢ ῥώτησεν ἀποτόμως.

— Ποῖος κύριος;

— Ἐκεῖνος ὁ Γάλλος.

— Εἶνε εἰς μηχανικός.

— Μοὶ φαίνεται ὅτι τὸν ἔχω ἰδεῖ σου.

— Δὲν εἶνε τόσο πικανόν' ἀφ' ὅτου ἦλθεν ἐν Ῥωσίᾳ εἶνε μόλις ἐξ μῆνης, καὶ ἀφ' ὅτου ἐν Πετροπόλει ἡμέρας τινὰς μόνον.

— Τὸν γνωρίζετε πολὺ;

— Βεβαίως. Ἐπειδὴ μελετᾷ τὸ σχέδιον τῆς γραμμῆς τοῦ σιδηροδρόμου μέχρι Οὐκράνας, καὶ ἐπειδὴ ἡ γραμμὴ αὕτη διέρχεται τὰ κτήματα μας φυσικώτατα συνδέσμεν σχέσιν μετὰ τοῦ νέου τούτου μηχανικοῦ, ὅστις ἄλλως συμμερίζεται τὰς ἰδέας μας, ὅπερ ὅμως σὰς τὸ λέγω ἐμπιστευτικῶς.

Ὁ Αιτζανώφ ἔθεσε τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ δέματός, ὅπερ εἶχεν ἀφήσει ὁ Ῥαυμόνδος. Παρετήρει δὲ ταυτοχρόνως τὴν Βάνδαν, ἣτις δὲν ἐφάνη διόλου ἀνησυχηθεῖσα.

— Εἶνε κοινωνιστικὰ ἔγγραφα; ἢ ῥώτησε.

— Δὲν τὸ πιστεῖω, ἀπεκρίθη ἡ Βάνδα.

— Θὰ ἦναι λοιπὸν τὸ διάγραμμα τοῦ σιδηροδρόμου ἀναμφιβόλως. Ἐχω,

ἐπίσης, ὡς γνωρίζετε κτήματα εἰς τὴν Οὐκράναν, καὶ ἐὰν ἡ γραμμὴ διέρχεται πλησίον.....

— Ἀσχολεῖσθε λοιπὸν εἰς τὰς ὑποθέσεις τώρα;

— Πολὺ μάλιστα.

— Τότε λοιπὸν ἡ μεταβολὴ σας εἶνε πλήρης.

— Τὸ ἐλπίζω. Θὰ ἦτον ἄρα ἀδιακρισία νὰ λάβω γνώσιν τοῦ διαγράμματος;

— Δὲν εἶνε διάγραμμα; εἶνε ἐπιστολή.

Ὁ Στέφανος ὠχρίασε.

— Φίλε μου, ἀδελφέ μου, τί ἔχετε; ἀνέκραξεν ἡ Βάνδα.

— Τίποτε. Εἶμαι γελοῖος, ἰδοὺ τὸ πᾶν... Συγγνώμην, περιμείνατε σὰς παρκαλῶ μίαν στιγμὴν. Ἰδοὺ ἑκατὸν χιλιάδας ρούβλια διὰ τὴν ἐταιρίαν σας, καί..... σκοπεῖω νὰ κληροδοτήσω ὅλην μου τὴν περιουσίαν ὑπὲρ τοῦ ἐθνικοῦ σκοποῦ χαίρε.

— Στέφανε! Στέφανε! δὲν θὰ ἐξέλθῃς, ἀνέκραξε περίφοβος ἡ Βάνδα.

— Διατί; ἀπεκρίθη οὗτος, προσηλῶν ἤδη κατὰ πρῶτον ἐπ' αὐτῆς τὸ βλέμμα του.

— Διότι εἴσθε ἄφρων, καὶ τοὺς τοιούτους δὲν τοὺς ἀφίνουσιν ἐν ἔλευθερίᾳ.

— Τοῦναντίον εἶμαι ἡρεμος, ἡρεμώτατος, δὲν βλέπετε;

— Βλέπω, Στέφανε, πᾶν ὅ,τι συμβαίνει ἐν σοί.

— Καὶ τί εἶνε τοῦτο;

— Διατί μὲ κάμετε νὰ τὸ εἶπω, ἀφοῦ ὑμεῖς αὐτὸς δὲν τολμᾶτε νὰ τὸ εἰπῆτε;

— Τολμήσατε δι' ἐμὲ Βάνδα.

— Ἐρωτήσατέ με καὶ θὰ σὰς ἀποκριθῶ.

— Ὁ ἄνθρωπος οὗτος σὰς ἀγαπᾷ, εἶπεν ὁ Στέφανος, διὰ φωνῆς ὑποκώφου, εἰμι βέβαιος. Ἐπὶ πλέον εἶνε ζηλότυπος τῷ ἐδῶκατε τὸ δικαίωμα;

— Οὐχί, ὅσον καὶ εἰς ὑμᾶς, ἀντεῖπεν ἡ Βάνδα γελῶσα, ὅστις ὅμως τὸ λαμβάνετε μόνος σας.

— Μὴ γελᾶτε μοὶ προξενεῖτε κακόν. Εἶνε ἀληθές ὅτι δὲν ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ ἦμαι ζηλότυπος; συγγνώμην, Βάνδα. Σὰς ἀγαπῶ παραφόρως, ἔγωνα εὐθέως πλέον, γελοῖος, ἄδικος, ἄγριος μάλιστα, ἄγριος. Μικροῦ δειν καὶ ἐφόρμον ἐπὶ τοῦ Γάλλου τούτου, ὅστις σὰς παρετῆρει μὲ τεταραχμένους ὀφθαλμοὺς καὶ πρὸς ὃν ἐφέρεσθε μετὰ τόσῃς γλυκύτητος καὶ ἀγαθότητος.

— Ἀναμνήσθητε, Στέφανε, τῶν συμφωνιῶν μας. Σοὶ προσέφερα ἀδελφικὴν συμπάθειαν, ἣν ἀπεδέχθητε. Ἐμμένομεν εἰς τὰ διαγεγραμμένα, σὰς

παρκαλώ. Ἄλλως θὰ μοὶ καταστῆ ἀδύνατον νὰ ἐξακολουθῶ νὰ σὰς βλέπω.

— Οἱ λόγοι οὗτοι, ἀντὶ νὰ καταπραΰνωσι τὸν Στέφανον, ἤγειραν τοῦναντίον ἐν αὐτῷ νέαν τρικυμίαν.

— Καὶ ἐκεῖνος εἶνε νυμφευμένος ;

— Ὅχι.

— Δύνασθε λοιπὸν νὰ τὸν ἀγαπάτε καὶ τὸν ἀγαπάτε ἴσως.

— Τρέφω δι' αὐτὸν, ὡς καὶ δι' ὁμᾶς μεγάλην φιλίαν.

— Δι' ἐκεῖνον ὅ,τι καὶ δι' ἐμέ ; Δὲν θέλω συμπάθειαν ἢν αἰσθάνεσθε καὶ πρὸς ἄλλον.

— Διατί ;

— Μ' ἐρωτᾶτε διατί ; Διότι ὁ ἔρωτος, προσέχετε καλῶς, ὁ ἔρωτος εἶνε ἀποκλειστικὸς καὶ τοιοῦτον τρέφω πρὸς ὁμᾶς, καὶ τοιοῦτον νὰ τρέψετε δι' ἐμέ ἐπιθυμῶ. Καὶ ὁ ἔρωτος οὗτος εἶνε ὁ ὀρμητικώτερος, ὁ πλέον ἀπόλυτος, ὁ πλέον ζηλότυπος ἀφ' ὅσους ἐδοκίμασα. Θέλω καὶ προσπαθῶ νὰ σὰς ἀγαπήσω ὡς ἐπιθυμεῖτε, ἀλλὰ δὲν δύναμαι. Βάνδα σὲ ἀγαπῶ δι' ἀπείρων ἐρώτων, ὡς αὐλόν τι, ὡς θεότητα καὶ ὡς γυναῖκα. Ἐὰν συγκατατεθῶ νὰ λησμονήσω τὴν γυναῖκα, ἵνα βλέπω ἐν ὑμῖν τὸ ἰδεῶδες καὶ τὴν θεότητα, πρὸς χάριν, μὴ μὲ κάμετε νὰ ἀναμιμνήσκωμαι τῆς πρώτης. Εἶπατέ μοι ὅθεν πᾶσαν τὴν ἀλήθειαν διότι ἐὰν ὁ ἄνθρωπος οὗτος σὰς ἀγαπᾷ καὶ τὸν ἀγαπάτε, δὲν δύναμαι πράγματι νὰ ἐξακολουθῶ νὰ σὰς βλέπω.

— Ἡ Βάνδα δὲν ἀπεκρίθη.

— Ἄχ ! ἐννοῶ τὴν σιωπὴν ταύτην, ἐφώνησεν ἀπελπίς ὁ Στέφανος.

— Δὲν τὸν ἀγαπῶ ὡς ὁμᾶς, εἶπε τότε ἡ Βάνδα μὲ φωνὴν χαμηλὴν, συγκινημένην, ἀντιγῆσασαν εἰς τὴν καρδίαν τοῦ Στεφάνου.

Ἐξετόξευσε δὲ διὰ τῶν ἐφθαλμῶν του τοιοῦτον κύμα οὕτως εἶπειν φωτὸς, ὥστε ἡ Βάνδα ἐταπεινώσε τοὺς ἰδικούς της.

Ὡ ! ἴδε με ἀνέκραξεν ὁ Στέφανος ριπτόμενος πρὸ τῶν γονάτων της.

Ἡθέλησε νὰ τὴν περιβάλλῃ διὰ τῶν βραχιόνων του ἄλλ' ἐκεῖνη ἀπεμακρύνθη ζωηρῶς, καὶ κάτωχρος ὄλη καὶ φρίσσουσα :

— Μὴ πλησιάζετε, τῷ εἶπεν, ἢ ἄλλως σὰς ἐγκαταλείπω καὶ δὲν θὰ μ' ἐπανιδῆτε ποτέ.

— Βάνδα,.... μὲ ἀγαπᾷς, τὸ συμπερίνω, τὸ αἰσθάνομαι φέρεσαι πρὸς ἐμέ, ὡς ἐγὼ ἀκατασγέτως πρὸς σέ. Διατί νὰ βασανίζομεθα, διατί ν' ἀνθιστάμεθα εἰς τὴν κλίσιν ταύτην ; ἤ τις ἄλλως εἶνε ἠθικὴ, ἀφοῦ ἐγκρατεῖται εἰς τοὺς φυσικοὺς νόμους καὶ ἐπαγωγὸς διότι ἀμφοτέρω ἐσμὲν νέοι καὶ ἀγαπώμεθα. Τίς νόμος σοὶ ἀπαγορεύει

νὰ μὲ ἀγαπᾷς ; Ὁ Θεὸς μόνος, ὃν δὲν πιστεύεις ; Ὁ βωσσικὸς κώδικς, καθ' οὗ συνωμοτεῖς ; Βλέπεις καλῶς ὅτι οὐδὲν ὑπάρχει μεταξὺ ἡμῶν κώλυμα.

— Ὑπάρχει ἡ φιλία, ἣν δὲν θέλω νὰ προδώσω, ἀπεκρίθη ἡ Βάνδα ἢ ἀξιοπρέπειά μου, ἢ συνειδησίς μου. Λησμονεῖτε τὴν Ναδέγαν ;

— Τίς θὰ τῇ τὸ εἶπῃ ;

— Ἡ χρηστότης θὰ μὲ κάμῃ νὰ μὴ δυνηθῶ νὰ ψευθῶ ἢ ἀγαθότης νὰ μὴ δυνηθῶ νὰ βλέπω μὲ ἀταράχους ὀφθαλμοὺς τὰ δάκρυα, ὅσα θὰ χύνη ἢ πτωχὴ Ναδέγα, τῶν ὁποίων ἐγὼ θὰ ἤμαι ἢ πηγῆ.

— Καλὰ λοιπὸν ! Οὐδὲν τούτων ὑφίσταται πλέον ἢ ταύτην τὴν πρῶτην ἢ Ναδέγα ἤλθε νὰ μοὶ προτείνῃ διαζύγιον, διότι ὑπόπτεισεν ὅτι σὰς ἠγάπων.

Ζωηρὰ συγκίνησις ἐξωγραφῆθη ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς Βάνδας.

— Πῶς ! Ἀρέθητε, ὥστε νὰ ἐννοήσῃ τὸν παράφρονα τοῦτον ἐρωτᾶ σας ; καὶ συνήκει νὰ χωρισθῇ ἀφ' ὁμῶν ;

— Ναί.

— Ἀδύνατον. Δὲν γίνεται σὰς τὸ προτείνειν ἴσως ἄλλὰ τοῦτο ἦτο δικαιοσύνη. Ἀμφέβαλλε καὶ ἤθελε νὰ πεισθῇ. Νὰ χωρισθῇ ἀφ' ὁμῶν ! Ἡ ταλαίπωρος.... τοῦτο θὰ ἤρκει νὰ τὴν θανατώσῃ.

— Δὲν θὰ δεήσῃ νὰ φθάσωμεν μίαν ἡμέραν ἐκεῖ ; Πιστεύετε ὅτι ἢ δύναθῶ νὰ προσποιηθῶ ἐπὶ πολλὸν εἶναι, ἔρωτα ὃν δὲν αἰσθάνομαι ;

— Ὅχι ! ὅχι, ἀνέκραξε ζωηρῶς ἡ Βάνδα ἢ δὲν πρέπει νὰ θυσιάσετε τὴν Ναδέγαν εἰς τὸ ἄφρον τοῦ ἐκείνου πάθος σας, δὲν τὰ θέλω. Ποτε, ἄλλως, δὲν θὰ σὰς νυμφευθῶ. Ὁρκίσθητε νὰ ἀποταχθῶ τοῦ ἔρωτος καὶ τοῦ γάμου.

— Ὑμεῖς ;

— Μάλιστα.

— Πότε ; Διατί ;

— Δὲν δύναμαι νὰ τὸ εἶπω.

— Τοῦτο δὲν γίνεται.

— Γίνεται.

— Ὁρκίσθητε, εἶπετε ; Εἰς τὸν Γάλλον ἐκεῖνον ἀναμφιβόλως.

— Ἀφοῦ ἐπιμένετε, μάθετε λοιπὸν ὅμως ἐνώπιον τοῦ ἀνωτάτου συμβουλίου μυστικῆς τινος ἐταιρίας, καὶ ἣν ὁ Παθλέβσκις καὶ ἐγὼ θέλομεν νὰ συμμετάσχουμεν.

— Μυστικῆς ἐταιρίας ;

— Μάλιστα Ἐταιρία τῆς

Ἀπελευθερώσεως τοιοῦτον φέρει τίτλον διότι ἐργάζεται ὑπὲρ τῆς ἀπελευθερώσεως τοῦ βωσσικοῦ λαοῦ.

(ἀκολουθεῖ)

ΠΟΙΗΣΙΣ

Εἰς τινὰ φωτογραφίαν τοῦ

ΚΑΝΑΡΗ

Περιβεβλημένου στολὴν Εὐρωπαϊοῦ. (*)

Ποῖος εἶνε αὐτὸς ὁ γέροντας, ποῦ λὸς καὶ ἡ κεφαλὴ του,
Τοῦ χρόνου τὴν βαρυχιονία ἢ περὶ φανὰ τινάζει,
Ποῦ κάτου ἀπ' τ' ἄσπρο φρυδί του φεγγεβολᾷ ἢ ψυχὴ του,
Καθὼς ἀστράφτει ὁ κεραυνὸς ἔς τὸ νέφος ἢ παῦ φωλιάζει ;

Εἶν' ὁ Κανάρης ! — Τί ἀγροικῶ ; αὐτὸ ἔναι τὸ δελφίνι,
Ποῦ τῇ φωτιᾷ γιὰ πέλαγο ἐδιάλεξε στοιχειό του,
Τῆς θάλασσας τὸ ὑψίστιστο, τὸ κινητὸ καμίνι,
Τὸ χέρι ποῦτανε ἢ δαυλὸς καὶ χωρὶς τὸ δαυλό του ;

Κ' ἐγὼ ἔς αὐτὴ τὴν βάρβαρον τὴν φορεσίαν, ὡς τὸν εἶδα,
Μ' ἄσπρον κραβάτα ἔς τὸ λαιμὸ καὶ μὲ ὀρθὸν κολέτο,
Μὲ γάντια, μὲ παράσημα, μὲ ὀρολογίου ἄλυσιδα,
Τὸν ἢ πῆρα γι' ἄνθρωπο κοινὸ, γιὰ φράγκο βαρονέτο !

(*) Το ἀνωτέρω ποίημα ἐστάλη ὅπως δημοσιεῖται ἐν τῷ Ἀττικῷ Ἡμερολόγιῳ τοῦ κ. Β. Ἀσωπιοῦ, πλην δυστυχῶς διὰ τὸ Ἀττικὸν Ἡμερολόγιον καὶ εὐτυχῶς διὰ τὸν Παρθενῶνα ἔφρασεν ὀλίγον ἄργα, ὡς ἐκ τούτου δὲ δημοσιεύεται ἐν τῷ Παρθενῶνι.

Γέλασε, γέρο Κωσταντή! ἀκοῦς γιὰ ποῖον σ' ἐπῆρα;
 Συχώρεσέ με! εἰς τοὺς κακοὺς ἐσὺ κακὸς δὲν εἶσαι!
 Ἀθέλητα ἔβλαστῆμῃς ἡ παιδική μου λύρα,
 Καὶ ἄνθρωπο σ' ὠνόμασε, ἐνῶ φωτιὰ καλεῖσαι!

Ἄλλὰ γιὰτὶ μοῦ ἔφράγκεψες, ποιὸς σοῦπε πῶς σοῦ πᾶνει
 Ἡ δουλικὴ τούτη στολὴ, ποῦ ἦρθε ἀπὸ τῆ δύσι;
 Κ' ἐσὺ τῆ μὸδ' ἀκολουθεῖς! τὸ ψαριανὸ φουστάνι
 Ἐφοβήθηκες τῆ δόξα σου μὴ σοῦ τὴν ἀσχημῆση,

Ἡ μήπως ἐβουλεύτηκες ἔς τῆς Ἀποκρηῆς τῆ ζάλῃ (*)
 Μ' αὐτὰ τὰ βροῦχα νὰ βροθῆς, θαλασσινὸ λειοντάρι,
 Κ' ἔτσι ἄνυμένος φράγκικα νὰ πᾶς εἰς τ' ἀκρογιάλι
 Νὰ ἰδῆς ἂν τ' ἄγρια κύματα γνωρίσουν τὸν Κανάρη;

Ἄ! ὄχι! ἐσὺ δὲν θάθελες οὔτε καὶ μέσ' ἔς τὸ χῶμα
 Νὰ χωρισθῆς ἀπ' τὴν πιστὴ καὶ τίμια φορεσιά σου!
 Ἐσὺ ποθοῦσες ψαριανὸ νᾶχης καὶ κ' ἐπὶ τὸ πῶμα,
 Ὡς ἔχεις τὴν ἀπέραντη καὶ ἀτρόμητη καρδιά σου.

Ὡ, γδύσου καὶ λευθέρωσε τ' ἄγνὸ καὶ ἄθωο κορμί σου,
 Ἄπ' τὸ ζυγὸ, ποῦ οἱ βάρβαροι πολιτισμὸ ἄνομάζου.
 Βεζούβιε, μὲ τῆ στάχτη σου διπλώσου καὶ στολίσου!
 Γκιόνη φτερὰ ἔς τὸν ἀπτό δὲν πρέπουσιν δὲν ταιριάζου.

Ἐντύσου νούτη ψαριανὴ, τὴν πρώτη φορεσιά σου,
 Τὴν πλὴξ ἢ συντρόφισσα τοῦ φοβεροῦ δαυλοῦ σου.
 Βροντῆς καὶ φλόγας λειτουργεῖ, φέρεσ' τὰ ἱερά σου
 Τὰ βροῦχα τὰ πσχαλινὰ τοῦ φλογεροῦ ναοῦ σου!

Μ' αὐτὰ σὲ θέλω τὰ σκουτιά! τέτοια στολὴ σοῦ πᾶνει!
 Δὲν ἔντιέται ἡ δόξα φράγκικα, εἶνε βρωμῆ παρθένα.
 Βάλ' τῆ στολὴ π' ἀγιάστηκες ἔς τῆς Σάμου τὸ λιθάνι
 Κι' ὅπου μωρῶθη ἔς τὰ νερά τῆς Χίου τὰ δοξασμένα.

Τὸ λογγομένο στῆθός του, τὸ μυροκαπνισμένο,
 Γυμνὸ τὸ θέλω, ὡς ἦτανε ὀμπρὸς ἔς τὴν πυρκαϊά σου.
 Νᾶ μοῦ ἐνθυμᾶ τὴν ταρχή, ποῦ τῶχε φουσκωμένο,
 Ὅταν ἄρμενοῦσες κερκυνοὺς ἔς αὐτὸ πκράσημά σου!

Ὡ, σεῖς ὅπου φραγκέψατε τὸ ψαριανὸ δελφίνι,
 Καὶ σὲ φατκιὰς τὸ κλείσατε ἄν μούμια ἔς τὸ Μουσεῖο,
 Ἐν ἄλλο εὐγενικώτερο εὐρήτε φιγοουρίνη,
 Ἄν τὸ ἄνικό του βάρβαρο σᾶς φάνηκε κι' ἀχρεῖο...

Εἰς σὲ πορφύρα βασιλῆα τυλίχτε τὸ κορμί του,
 Καὶ δόσετέ του ἕνα δαυλὶ γιὰ σκῆπτρο νὰ βασταῖνη.
 Βάλτε του στέμμα φλόγινο ἔς τὴν ἄσπρη κεφαλὴ του,
 Κι' ἂν θὰ φραγκέψη ἡ δόξα του, βασιλοπούλ' ἂς γένῃ!

Ἐκ Ζακύνθου.

ΑΝΔΡΕΑΣ ΜΑΡΤΥΩΚΗΣ.

(*) Ἐγραψον διαρκούσης μιᾶς Ἀποκρηῆς ζῶντος ἔτι τοῦ ἀτρόμητου παρπολη...

ΒΟΡΕΑΣ ΚΑΙ ΩΡΕΙΘΥΙΑ.

I

Χαῖρε βοροανθῆς καὶ μυρίπνουσ γῆ
 τῆς ὠραίας Κασταλίας! ἄλλοτε κεκο-
 πιακῶς ὀδοιπὸρος ποσάκις δὲν ἔκλι-
 να ἵνα ποτίσω τὰ διψῶντα μου χεῖλη
 εἰς τοὺς μορμύροντας βρύακας σου. Ἡ
 κεφαλὴ μου ποσάκις δὲν ἀνεπαύθη καὶ
 καὶ δὲν ἐσκαίσθη ἀπὸ τὰς φλεγούσας
 τοῦ ἡλίου ἀκτίνας ὑπὸ τῆς δρυὸς τὰ
 γεγηρακότα καὶ παχέα φυλλώματα!
 Ὡ Ἀττικὴ, ἀρχαία καὶ ὑπερήφανος
 πόλις! πόσον τότε μοὶ ἦσο προσφιλὴς
 καὶ πλήρης γοητείας. Τὸ ἐνθυμῆσαι
 ἔτι! Σοὶ ἐμειδίωσιν ὡς ἀθῶον παιδίον,
 καὶ σὺ μὲ ἐμέθυες μὲ τὴν γόησσαν καὶ
 ἀρωματώδη μορφήν σου! Ἐκλινον ἐπὶ
 σοῦ τὴν κεφαλὴν μου, ἐν ᾧ σὺ μὲ ἀ-
 πεκοίμιζες εἰς τὰ τρυφερὰ γόνατά σου!
 Ἄ! διατὶ ἡ μάγος ἐκείνη ὀπτασία
 διεγράφη τῆς καρδίας μου πλέον, καὶ
 μένει νεκρὰ παγετώδης σήμερον, ὅτε
 πάλιν σὲ ἐπαναβλέπω! Ὡ! ἀρχαία
 μου μου φίλη! σοὶ προσφωνῶ τὸ πα-
 νύστατον χαῖρε, διότι οἴμοι! εἰς ἄλ-
 λην πλέον εἶναι δεσμῶτις ἡ καρδιά
 τοῦ Βορέα! Ἄλλ' ἐὰν ἔτι λυπῆσαι τὸν
 Βορέαν, ἐὰν δακρύων καὶ γονυκλινῆς
 ἱκετεύσω τὴν Ἀττικὴν μου, ἐλπίζω
 ὅτι δὲν θέλεις ἀρνηθῆ εἰς τὸν δυστυχῆ
 ἔραστήν μίαν μόνην χάριν, ἕνα καὶ
 μόνον διακαῆ πόθον, νὰ ἴδω τὴν Ὠ-
 ρειθυίαν, τὴν ὠραίαν τοῦ Ἐρεχθέως
 κόρην. Ὑγίαινε Ἀττικὴ!

Καὶ ὁ Βορέας ταχύπτερος ἐπέτα ἐπὶ
 τῶν ὄχθων τοῦ Ἰλισσοῦ, ἐκεῖ ὅπου ἡ
 ἄνασσα τῶν δειράων του εἶχεν ἀνεγει-
 γει τὸν θρόνον τῆς.

II

Μεσονύκτιον ἦτο· ἡ γῆ εἰς τὴν ψυ-
 χράντης ἀγκάλην ἐνεκοιλοῦτο τὸ σκό-
 τος καὶ τὸ ἄψυχον βλέμμα τῆς θηλα-
 το εἰς τὴν προσέγγισιν τῆς θυέλλης
 εἰς τὰς ταχυπτέρους τῶν νεφῶν ἀτρα-
 πᾶς. Εἰς τὴν ὑγρὰν τοῦ Φαλλήρου πα-
 ραλίαν ἐστέναζε τὸ κύμα, καὶ ἀφρόεν
 ἐκάλυπτε τοὺς ἐρήμους τοῦ Αἰγαίου
 βράχους! Οὔτε γροῖλου ἠκούετο ἄσμα,
 οὔτε ὁ ψίθυρος τῶν φυλλωμάτων, οὔ-
 τε ἡ γλυκύμελος ᾠδὴ τῆς φιλέρωτος
 ἀηδόνας.

Ἐκεῖ ὁ Βορέας καθήσας ἐπὶ λίθου
 βροχῶν ἐκ τοῦ ψύχους, ἠρώτω τὸ κυ-
 λιόμενον τοῦ ποταμοῦ βεῦμα διὰ τὴν
 ὑπερήφανον τοῦ Ἐρεχθέως κόρην!

Ὡ! εἰπέ μοι—τῷ ἔλεγεν,—σὺ πα-
 ρήγορ τῶν ἐρώτων φίλε, σὺ ὅστις πολ-
 λάκις μὲ τὰ ἄσματά σου ἐβουκάλισας
 τὴν πάσχουσαν τοῦ νοσοῦντος καρ-
 δίαν, ἐὰν εἶδες αὐτὴν νὰ πλανᾷ τὰ βή-

ματά της εἰς τὰς ὑγράς σου ὄχθας, καὶ νὰ ψελλίξῃ ἡδυμόλπως μίαν μόνην λέξιν ἐν καὶ μόνον ὄνομα. Εἶπέ μοι, ἐὰν εἶδες ἐν κἄν δάκρυ, ὡς δρόσος τοῦ οὐρανοῦ νὰ βροῦσῃ ἐκ τῶν τακερῶν ὀφθαλμῶν της, νὰ ἐκφύγῃ εἰς στεναγμὸς ἐκ τῶν μυχαϊτάτων ἀστῆς, δι' ἐκεῖνον ὅστις ἐδώρησατο αὐτῇ μίαν καρδίαν, ἐν ὄνομα, τὴν ζωὴν του!

Ἐκεῖνος ἐσίγα, πλὴν ἐλάλει ἡ τετριμμένη ἐπαφὸς τοῦ ἄσματος του, ἐν ἐκάστη παρεργομένη στιγμή καὶ μία πομφόλυξ ἐσβύετο, ὡς χρυσοὶ ἐλπίς νεανίου, ὡς ὄνειρον ἀπέλπιδος κόρης!

Καὶ ὁ νοσῶν ἐραστὴς κλίνας τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ στῆθους ἐθρήνει τὸν ἄρπαγα τῆς καρδίας του.

III

Δροσερὰ καὶ ἀνέφελος διεγέλα ὡς νύμφη ἐπὶ τῶν χιονοσκεπῶν ὄρεων ἡ πρωΐα. Ὁ Βορέας σιωπηλῶς, ἀνέμενεν αὐτὴν παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ Ἰλισσοῦ, ἐκεῖ ὅπου ἄλλοτε ἤρχετο νὰ δρέψῃ τὰ πρῶτα τοῦ ἔαρος ἄνθη, καὶ νὰ ψάλλῃ ἀμιλλομένη πρὸς τῆς ἀπδόνας τὴν μελίχιον μολπὴν. Καρδιοπάλλων ὁ ἔρων νεανίας ἀνέμενεν ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμήν, νὰ ἴδῃ αὐτὴν ἐρχομένην ἐπὶ τῶν βημάτων του νὰ φέρῃ εἰς αὐτὸν τὴν ζωὴν καὶ τὸ μεϊδιάμα. Μετ' ὀλίγον ἐφάνη ἐπροχώρει ὡς ἀνατέλλων ἥλιος, ὅστις, διὰ τῶν ἀκτίνων του φλογίζει καὶ καίει τὰ μέρη τῆς διαβάσεώς του. Ὅτε μακρόθεν ἔτι ὁ Βορέας ἠτένιεν αὐτὴν, τρικυμία ἀγρία διηγέρονται εἰς τὰ στῆθου του, καὶ ἡ φωνὴ του μακρὰν ἐφέρετο τῶν χειλέων του, ἐνῶ τὸ βλέμμα του σκότος βαθῶ ἐσκίασε.

Ταχὺς ὡς ἀστραπὴ ἐξέβη εἰς τὰς ἀγκάλας της καὶ ὁ κράτος ἄγου φίληματος, διαπύρου, ἀντήχησεν ὑπακώφως εἰς τὴν σιγῶσαν φύσιν. Παρήλθον στιγμή καὶ σιωπῆς βαθείας, μετ' ὀλίγον διερρηγνύετο ἡ σιωπὴ, καὶ ἡ εὐγλωττος λαλιά τῶν δύο ἐραστῶν ἐκῆλει τῆς Ἠχοῦς τὰ ὄττα.

ΒΟΡΕΑΣ.

Διατί, κόρη ἐπὶ τοσοῦτον ἐπλανῆσο μακρὰν μου! Ἡ βροδύτης αὕτη, ὦ Ὁρειθυία! μοὶ ἀφαίρει ἐκ τῆς ζωῆς μου τόσα ἔτη σφριγώσης νεότητος. Ἐδῶ εἰς τὸν λίθον τοῦτον διήλθον μίαν νύκτα ἔχουσαν ὄψιν ἀγρίαν, δι' ἐσὲ μόνην ἢ θύελλα ἐμάστιζεν τὰς σάρκας μου, ἐνῶ ἡ χιὼν διελύετο εἰς τὰ γυμνά μου στῆθη. Ἄ! εἶναι λοιπὸν τόσον βαθεῖα ἡ πληγὴ ἢν μοὶ ἀφῆκεν ὁ ἔρως σου! Ὁ βράχος οὗτος ἦτο ἡ μόνη μου κλίνη, τὸ μόνον στῆριγμά μου ἐνθα ἠδυνάμην νὰ ἐπιθέσω τὴν κεφαλὴν μου καὶ νὰ ἀποκοιμηθῶ τὰ βλέφάρά μου: στέγην εἶχον τὴν ἐρε-

ρεθώδη σκέπην τοῦ οὐρανοῦ, καὶ μόνους μου φίλους τὰς οἰμωγὰς τῆς θαλάσσης καὶ τὴν αὔραν στεναζούσαν ἐπὶ τῶν ὑπερηφάνων ἐλατῶν. ὦ! τί δὲν ὑπέστην ὁ τάλας ἀναμῆνον ἄχρι πρωΐας τὴν ἀφιξίν σου. Ἐάν τὸ πάθος αὐτὸ καλεῖται Ἔρως κόρη, πιστεύουσιν τότε, ὅτι τοῦ Βορέα τὸ στῆθος δὲν θέλει πλέον πάλει, νεκρὸν θά κεῖται τὴν αὔριον.

ΟΡΕΙΘΥΙΑ.

Μὴ εἶσαι παιδίον Βορέα! ἐὰν ἄλλοτε ἢ Ὁρειθυία ἦτο εὐδαίμων καὶ ἐνέκλειεν ἔνδον ἀγάπην ἀδελφικὴν διὰ τὸν λαὸν τοῦ πατρὸς της, σήμερον πλέον κατέστη τοῦ Βορέα δεσμώτης, καὶ μόνον δι' ἐσὲ τὸ στῆθός μου πάλλει, ὁ νοῦς μου σπαράσσει. ὦ! πόσον ἡδέως ὁ ἔρως σου ἀπεκοίμισε τὴν καρδίαν μου, ὅτε βραδύτερον ἠγνόησα, ὅτι ἠγάπησά σε ἐξ ὅλης τῆς ἰσχύος τῆς ψυχῆς μου ἡσθάνθην ὅτι ἄκασαι αἱ πρῶται δραπετίδες ἐμπνεύσεις ἦσαν τὰ πρῶτα σκιρτήματα τοῦ πάθους, ὅπερ ἔμελλε νὰ με καταλάβῃ σήμερον. Ὅτε τὸ πρῶτον σὲ εἶδον Βορέα, ἡσθάνθην πῦρ ἐντὸς καὶ ἐκτὸς τοῦ στήθους μου, ἠνέφρα εἰς σὲ ὡς τὸ παιδίον ὑπερβίβω τὰς πτυχὰς τῆς ἐσθῆτός μου, ἵνα σὲ θεριμῶ εἰς τοὺς γυμνοὺς κόλπους μου. Οἶμοι! ὁ ἔρως σιωπῶν μὲ ὀδηγεῖ εἰς τὸν θάνατον, καὶ τὴν ὁδὸν ταύτην βαδίζω ἤδη ἀγνωσῶσα τί πράττω.

ΒΟΡΕΑΣ.

ὦ! λάλει οὕτω Ὁρειθυία! εἰς τὸ μεϊδιάμά σου, εἰς τὴν φωνὴν σου, εὐρίσκω τόσην μέθην, τόσην ἡδύτητα, ὥστε ἀδυνατῶ νὰ σοὶ εἶπω ὅποιον γόνυτρον μὲ ὠθεῖ νὰ διασπείρω περὶ ἐμὲ τόσην μεγάλην εὐτυχίαν. Σὺ εἶσαι ἡ ψυχὴ μου, ὁ διαλογισμὸς μου, ἡ ζωὴ μου. Ἡ μόνη ἐλπίς τῆς ζωῆς μου, εἶναι ὁ ἔρως σου, ἡ μόνη ἐλπίς τοῦ τάφου μου εἶναι πάλιν ὁ ἔρως σου. Ἐλθε τὴν νύκτα ταύτην μακρὰν νὰ φύγωμεν τῆς Ἀττικῆς! εὐέλπι τὸ μέλλον θὰ σιάνῃ ὡς πεταλέας κλώνας τὰς ἐρώσεως καρδίας μας. Ἡ νύξ ἦτις περὶ καὶ ἡ ἡμέρα ἦτις ἐρχεται δύναται νὰ ἦναι αἰτία, νὰ μεταβάλλῃ τις ἀπόφασιν ἄλλ' ἐγὼ, δὲν ἔχω μήτε ἡμέραν, μήτε νύκτα, μήτε πρωΐαν, μήτε ἑσπέραν ἢ ζωὴ μου εἶναι πάντοτε ἡ αὐτὴ, ἡ αὐτὴ ὥρα, ὁ αὐτὸς πόνος, ὁ αὐτὸς στοχασμὸς νὰ φύγωμεν Ὁρειθυία! νὰ φύγωμεν πλέον.

ΟΡΕΙΘΥΙΑ.

Ἄ! Βορέα, ζητεῖς νὰ ἀφῆσω τὸν γέροντα βασιλέα, τὸν τυφλὸν τῆς Ἀττικῆς ἄρχοντα, τὴν στιγμὴν ταύτην, καθ' ἣν ὁ ποῦς αὐτοῦ διολισθαίνει ἐπὶ τοῦ χιόνου τὰρου! Ὁχι Βορέα, ὄχι καλὸς μου φίλε! Ἐκεῖνος ὅστις μοὶ ἐδώρησε τὴν ζωὴν, τὴν εὐδαιμο-

νίαν, ἕνα θρόνον, τὴν Ἀττικὴν ἔλπει, βεβαίως θὰ εἶλπίζε πολλὰ, παρὰ πολλὰ ἀπὸ τὴν Ὁρειθυίαν. Ἄς μὴ λυπηθῶ τὸν ἐπιθανάτιον ἠδὴ βασιλέα! αὐρίου ἐὰν ἀποθάνῃ καὶ εὐρίσκωμαι μακρὰν του! ἡ καρτὰ τοῦ πατρὸς καὶ τοῦ γέροντος θὰ πέσῃ ἐφ' ἡμῶν. Ὁ Βορέα, ἀπέβαλλε τοῦ νοῦς σου τὴν σκληρὰν σου ταύτην ἀπόφασιν, σὲ ἵκατεύω διὰ τοὺς οὐρανοὺς θεοὺς, ἵνα φανῆς ἴλωος εἰς τὴν Ὁρειθυίαν. Σὲ ἀγαπῶ πολὺ Βορέα, πλεῖυτερον ἔτι ἀπ' ὅτι τὸ τέκνον τὸν μητέρα, ἀλλὰ νὰ φύγωμεν; ὦ! Βορέα τοῦτο μὲ φρονεῖς μὲ λυπεῖ... οὐδέποτε!

ΒΟΡΕΑΣ.

Χαῖρε λοιπὸν σκληρὰ κόρη! θὰ πληνηθῶ καὶ πάλιν μακρὰν σου, ὅπως θραύσω τὸν ἔρωτά μου, κατὰ τῶν ἀγρίων σκοπέλων τῆς εἰμαρμένης. Ἐνθυμοῦ ὅτι ὁ Βορέας πάντοτε σὲ ἠγάπα μὲ τὴν αὐτὴν τῆς καρδίας του θερμότητα. Φεύγω καὶ ἴσως, ὦ θεοί! δὲν μὲ ἐπανιδῆς πλέον πλησίον σου. Ζῆτι εὐτυχίης κἄν πλησίον τοῦ πατρὸς σου, ἀφ' οὐ μετ' ἐμοῦ ἠρνήθης νὰ διαμοιράσῃς τὴν ζωὴν. Εὐδαίμοναι Ὁρειθυία, οἱ θεοὶ ἔσονται μετὰ σοῦ.

Καὶ ὁ Βορέας μακρόθεν ἤκουστο φεύγων μετὰ μυκηθμῶν, ἄγριος καὶ λυσσώδης.

Ἡ Ὁρειθυία ἤκουεν, ἔβλεπεν!

IV

Παρήλθον ἡμέραι πολλαὶ πλήρεις δακρύων διὰ τὴν Ὁρειθυίαν. Ἐπὶ τοῦ βράχου ἔνθα ὁ Βορέας ἀνέμενεν αὐτὴν βιγῶν καὶ ἔνδακρυς, ἤρχετο μὲ τῆς ἠρῆς τὰ βόδια, καὶ καθημένη ἐπ' αὐτοῦ ἠρώτα στεναζούσα τὸ κυλιόμενον τοῦ Ἰλισσοῦ βεῦμα, ἐὰν καὶ πάλιν θὰ ἐπανέλθῃ ὁ Βορέας πλησίον της. Ἡ μετάνοια ἐπλανῆτο ἐπὶ τῶν χειλέων της. Μετενόει μὴ ἀπελθοῦσα μετ' αὐτοῦ ἢ ὑπερήφανος κόρη, ἀλλ' ἀφ' ἑτέρου φέρουσα εἰς τὸν νοῦν της τὸν γέροντα βασιλέα, ἐτήκετο εἰς δάκρυα, ἐνεκροῦτο ἡ φωνὴ ἐπὶ τῶν χειλέων της, καὶ ἡ ἀγρία ὄρη τοῦ ἀνέμου, ἦτις ἔθιπτεν εἰς τὰ σπλάγγνα της ὡς ζηλότυπος κόρη τὴν φωνὴν τὴν καλοῦσαν τὸν Βορέαν, ἔφερε τὰς οἰμωγὰς καὶ τοὺς θρήνους της ἀνὰ τὰ ὄρη καὶ τὰς πεδιάδας.

Ἐκεῖ ἡ Ἀνχσσα τῆς Ἀττικῆς ὡς ἀπλή τῶν ὄρεων κόρη, διήρχετο τὴν ζωὴν της.

Ὅτε δὲ ἀπῆρχετο ἐκείθεν ἐκλινεν ἐπὶ τῆς γλόφης τὸ γόνυ καὶ ἐδέετο τοῖς θεοῖς ἵνα ἐπαναφέρῃ καὶ αὐτὴς εἰς τὰς ἀγκάλας της τὸν σκληρὸν Βορέαν.

Ταχύπτεροι αἱ ἡμέραι διήρχοντο, καὶ ὁ Βορέας ἐπλανῆτο ἐπὶ μακρὰν της. Ἀπελπίς ἡ κόρη ἔκρουσε τὰς χερ-

δάς τῆς λύρας της καὶ ἄσμα μέχρι λυγμοῦ συγινουῶν, ἤκουστο νὰ ἀντηχῆ πενθίμως. Ἐψαλλεν ἡ Ὀρειθυία, πλὴν τὸ ἄσμα αὐτῆς ἦτο θρήνος διὰ τὸν Βορέαν, ἐθρήνει διὰ τὴν φυγὴν του.

Ἡκροῶτο ἡ φύσις ἅπασα, ἐθρήνει τὴν Ὀρειθυίαν καὶ ἐπανελάμβανεν τὴν τελευταίαν ἐπωδὸν τοῦ ἄσματός της.

Ἰκετεύω, Παρθέ, εἰς μάτην
Ὁ κληρὸς ὁ Βορέας μακρὰν μου,
Φεῦ! ἀπῆλθε, ἀπῆλθε καὶ φεύγων
Μοὶ ἀνῆρπασε πόθους, καρδίαν.

Ἐκείνη ἐκλαίεν, ἐκλαίεν ἡ δύστηνος κόρη.

V.

Ὁ Βορέας ἀπῆλθεν, ἀλλ' ἡ καρδία αὐτοῦ ἦτο δεσμίαι ὡς Προμηθεὺς ἐπὶ τοῦ Κουκάσου, τὸ ἦπαρ αὐτοῦ τὴν ζωὴν του ὄλην κατέτρωγεν ἕτερος γυφ σκληρότερος, ἀνηλεέστερος, ὁ Ἔρωσ, ἡ Ὀρειθυία. Οἴμοι! καὶ ὁ Βορέας ἡγάπα διαπύρως, μὲ ὄλας τὰς χρυσᾶς πλάνας, μὲ ὄλας τὰς ἐντυπώσεις τῆς νεανικῆς ἡλικίας καὶ ἦτο ὁ ἱερώτερος, ὁ ἀνδρικώτερος ἔρωσ, ὅστις ἐπέροχεται κατόπιν πολλῶν ἄλλω ταλαντεύσεων. Ὁ ἔρωσ εἰς τὸν βωμόν τοῦ ὁποίου ἀναρτῶμεν τοῦ ἔρωσ ὄλου τῆς ζωῆς μας τὰ ὄνειρα, εἰς τὴν πυρὰν τοῦ ὁποίου χύνομεν τὰ μῦρα τῶν νεανικῶν μας ἐτών, εἰς τὰς φλόγας τοῦ ὁποίου καίει τὰς πτέρυγας της ἡ εὐπιστος χρυσαλλίς τῆς πρώτης μας ἡλικίας.

Δὲν ἠδύνατο μακρὰν της νὰ ζήσῃ, ἡγάπα ὁ Βορέας καὶ ἐν τῇ λέξει ταύτῃ διαλαμβάνετο ὀλόκληρος ἡ ζωὴ του. Εἰς τῆς καρδίας του τὰ φύλλα ἀπὸ κλάδου εἰς κλάδον ἐκελάθει ὁ ἔρωσ, καὶ εἶχε ἀνεγείρει ναὸν λατρείας εἰς τὸ στήθος του. Ἐκλινεν, ἐκλινεν ἡ πλάστιγξ καὶ ὁ δύστηνος Βορέας ἐπνύηρσεν καὶ αὐθις ἐν τῇ γῇ ἐνθα, φεύγων ἀρῆκα καρδίαν, ζωὴν, ἀναμνήσει, νεότητα.

VI

Ἦτο Σεληνιαία νύξ ὅτε ὁ Βορέας ἐπνύηλθεν πλησίον τοῦ Ἰλισσοῦ, ὑπὸ τὰ φυλλώματα ἔψαλλεν ἡ ἀηδὼν, ἐνῶ τῆς αὔρας ὁ ψιθυρὸς σιγηλῶς ἐπὶ τῶν ἰτεῶν ἤκουστο. Τὸ πᾶν ἐμειδίει. ἡ νύξ ἐκείνη ἐφυλάττετο ἕως διὰ τὴν ἐπᾶνοδον τοῦ Βορέα. Ἐπὶ τοῦ βράχου ἔστη καὶ πάλιν ὁ ἔρων νεανίας, ἀφῆς στεναγμὸν ἐκ καρδίας ἀναμιμνησκούσης ὄλοιαι ἔτη. Ἐπροχώρησεν, ἔφθασε κάτωθεν ἐκείνης εἰς τὴν ἐδωρήσατο τὸ πᾶν, καὶ τὸ βλέμμα ἐγείρας ἐπὶ τοῦ ἀνακτόρου ἐνθα γεγηρακῶς φύλαξ ἐκράτει δεσμίαν τῶν ὄνειρων του τὴν ὑπερήφανον ἀνασσαν, ἔψαλλεν, ἔψαλλεν ταῦτα :

* *

Ἄλλοτε μακρὰν σου φεύγων σκληρὰ κόρη, ἀρῆκα πλησίον σου μίαν καρδίαν πρὸ τῶν ποδῶν σου, πάντα ταῦτα κατέθεσα ἔρχομαι σήμερον ἕνα τὰ λάθω.

Ἄ Ἐπλανήθην ἐπὶ τόσους μῆνας εἰς ἄλλας ξένας χώρας, εἰς ἐρήμους βράχους μακρὰν σου, μακρὰν τῆς ωραίας μου πατρίδος, ὅπως σὲ λησμονήσω. ἀλλ' οἴμοι! μάτην, μάτην, Ὀρειθυία! ὅπου τὸ βλέμμα μου ἔσπερον τὴν μορφὴν σου ἠτένιζον, ὅπου ἤθελον κλίνει τὴν κεφαλὴν ἕνα ἀπηυδηκῶς ὀδοιπόρος ἀναπαυθῶ, ἤκουον ἄνωθέν μου τὴν ἀηδὼνα ἐπαναλαμβάνουσαν τὰς στραφάς τῶν μολπῶν σου. Ὅλα εἰς ἐπᾶνοδον ἐκλινον, ὄλα ὑπὲρ σοῦ Ὀρειθυία!

Ἐπάλεσα ἐναντίον τῆς καρδίας μου, τῆς ζωῆς μου, ἐζήτησα τὸν θάνατον, ἀλλὰ μάτην ὄλα ἐκλινον ὑπὲρ σοῦ!

Τέλος ἦλθον, εἶμαι πλησίον σου. Ἐπανεἶδον καὶ πάλιν τὰ προσφιλῆ τῆς Ἀττικῆς μου ἐδάφη, ἐχαίρετιστα τοῦ Φαλήρου τὸ διαυγὲς καὶ ἥρεμον κύμα εἰς τοῦ Ἰλισσοῦ τὰ ἀργυρῶδη νάματα καὶ πάλιν ἐκλινα ὅπως ποτίσω τὰ διψῶντα μου χεῖλη. Πέριξ ἐμοῦ τὸ πᾶν βομβεῖ ἐκ χαρᾶς, ψάλλει τὴν ἐπᾶνοδὸν μου. Ἐλθε ὁ Βορέας ἀναμνεῖ.»

Ἐσίγησεν ἡ ἐπωδὸς μετετίθετο εἰς τοὺς θόλους τοῦ ἀνακτόρου! Ἡ Ὀρειθυία ἤκουεν, ἐξέκλινεν ἐκ χαρᾶς ἠγέρθη καὶ κατέπληθη πλησίον τοῦ Βορέα τὰ χεῖλη των ἀντήλλαξαν διάπυρον φιλῆμα, ἀσπασμὸν τοσοῦτου χρόνου.

Μικρόθεν ἤκουστο ἀλεκτριῶν προάγγελος τῆς πρωΐας, νυσταλαίαι ἡ Σελήνη ἐκλινεν περὶ τὴν δύσιν της, ἐνῶ ὁ οὐρανὸς ἔσθουεν τοὺς φανούς του τοὺς ἀποστάσων νεανίου ἐλπίδαν, ὡς στιγμὴ ἔρωτικῆς εὐδαιμονίας.

Μόνον ὁ Ἐωσφόρος ἔλαμπεν ἔτι, ὡς ὀφθαλμὸς Θεοῦ, πλήρης μυστηρίων καὶ μεγαλοπρεπειᾶς, ἐπωφθαλμειῶν τοὺς δύο ἔραστὰς.

Ἄλλ' οὗτοι εἶχον καταστῆ ἀφανεῖς.

Ἐπὶ τῶν πτερύγων του ὁ Βορέας ἔφερον τὴν Ὀρειθυίαν εἰς τὴν γεννέτηραν τοῦ Ὀρφέως χώραν, ἐν τῇ βεμβῶδῃ τῆς Θράκης παραλίᾳ.

Ἀθήνησι 29 Ἰανουαρίου 1879.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Γ. ΠΓΛΑΞΗΣ.

ΠΟΙΚΙΛΙΑ

Ἡ ὑπὲρ τῶν θυμάτων τῶν ἐν Ἰσπανία πλημυρῶν ἐπιτροπὴ πρὸς ἐκτέλεσιν ἐορτῆς ὑπὸ τοῦ γαλλικοῦ τύπου.

Paris-Murcie.

Ἐπέστη ἡ ἀρμόζουσα στιγμή τῆς

δημοσιεύσεως λεπτομερειῶν τινῶν περὶ τῆς εἰδικῆς συλλογῆς, ἣτις ἐξ ἑνὸς μόνου ἀριθμοῦ συγκεκριμένη θέλει δημοσιευθῆ τὴν 15 Δεκεμβρίου ὑπὸ τὸν τίτλον Paris Murcie, κατὰ τὴν ἐορτὴν τοῦ γαλλικοῦ τύπου ὑπὲρ τῶν παθόντων ἐκ τῶν ἐν Ἰσπανίᾳ πλημυρῶν. Ὁ διὰ τῆς ἐνιαίας ταύτης ἐφημερίδος καταρτισμὸς Πανθέου τινὸς ἐξ ὄλων τῶν συγχρόνων ἐπισημοτήτων, ἡ δι' αὐτῆς συνέντευξις μετὰ πάντων τῶν ἐνδόξων συγγραφέων, τεχνητῶν, πολιτικῶν, ὁ ἐκ πάντων τούτων τῶν στοιχείων σχηματισμὸς συλλογῆς, ἥς ἀδύνατον νὰ σχηματίσῃ τις ὁμοίαν καὶ διὰ δαπάνης ἑκατομμυρίων, τοιαύτη ἡ ἐπικρατήσατο ἰδέα παρὰ τοῖς ἀναλαβοῦσι τὴν ἐκδοσὶν τῆς ἐφημερίδος Paris Murcie.

Πράγματι ἐν αὐτῇ συνειργάσθησαν ἄνδρες, ὧν τὰ ἔργα δὲν ἐξαγοράζονται.

Ὅπως τύχωμεν τούτου, πραγματοποίησιν τοιοῦτου προγράμματος, ἐδέχθη ὁ ἰσχυρὸς μοχλὸς τῆς ἐλευθέρουσης νὰ τεθῆ εἰς κίνησιν ὑπὸ τῆς ἰσχύος ἐκείνης, ἣν ὠνόμασαν τὴν τετάρτην ἐξουσίαν τοῦ Κράτους, τοῦ τύπου, ἀντιπροσωπευμένον ὑπὸ τῆς ὁμάδος ἀπασῶν ἀνεξαρτήτως τῶν ἐφημερίδων.

Ἀπεφασίσθη ἡ ἐφημερίς Paris Murcie νὰ σύγκειται ἐκ τριῶν μερῶν, φιλολογικοῦ, τεχνικοῦ καὶ τοῦ τρίτου ἐκ μονογραφικῶν.

Ἡ πρὸς τοὺς συνεργάτας ἐπίκλησις ἐγένετο κατ' ἐκλογὴν ὀνόματά τινά τυχαίως ληφθέντα μεταξὺ πολλῶν ἄλλων δίδουσι ἰδέαν τινὰ περὶ τοῦ ἐπιτυχοῦς αὐτῆς.

Ἡ ποίησις θέλει ἀντιπροσωπεύεσθαι ἐν τῷ φύλλῳ ὑπὸ τοῦ Βίκτωρος Οὐγκῶ, Κωπαίου καὶ ἄλλων ἐξόχων συγχρόνων ποιητῶν, ἡ φιλολογία ὑπὸ τοῦ Ἀλεξάνδρου Δουμᾶ, Δυφῶρ, Ἰουλίου Σίμωνος, Λαβουλαίτ, Γεραρδίνου καὶ λοιπῶν ἐπιφανῶν φιλοσόφων καὶ συγγραφέων.

Μελέτην τινὰ ἐπὶ τοῦ Ῥιχάρδου Βάγγερ ὑπογεγραμμένη ὑπὸ τοῦ Ἰακώβου Ὀρφεμπᾶχ θέλει ἐπακολουθήσει θελκτικὴ ἐπιστολὴ τῆς Ἀδελλίνης Πάττη ἐπιγραφομένη, τὶ ἀ ἰ σ θ ἄ ν ς μ α ι ῆ δ ο υ σ α.

Περικιτέρω ὁ Ὀκτάβιος Feullet θέλει δώσει συμβουλάς πρὸς τινὰ εἰς ὦρον γάμου ἄνδρα.

Ὁ κ. Βάνδελ ἐν ἄρθρῳ ἰδιορρυθμῷ δὲν θέλει φοβηθῆ νὰ ἀνέλθῃ μέχρι τοῦ κατακλυσμοῦ, ὅπως ἀνεύρη τὴν καταγωγὴν τοῦ πρώτου διανομέως, ὅστις ὑπὸ τὸ σχῆμα περιστεράς ἔφερον εἰς τὸν Νῶε τὴν εἶδησιν τῆς ἀπολυτρώσεως. Ἐπὶ τοῦ ἔργου τοῦ πρώην διευθυντοῦ τῶν ταχυδρομείων θέλει προσ-

αρτᾶσθαι αὐτόγραφος ἐπιστολὴ τῆς Α. Ἀγιότητος, ὅστις θέλει ὡσαύτως ποιῆι λόγον περὶ τοῦ πτηνοῦ, ὅπερ πολλαῖς ὑπῆρξεν ὁ ταχυδρόμος ὁ καθιερωθεὶς ὑπὸ τῶν χριστιανῶν βιογράφων.

Παρὰ τῆ αὐτογράφου τοῦ Πάππα ἔσονται ἕτεροι διαφόρων μοναρχῶν, διπλωματῶν, πρέσβειων, ὑπουργῶν, στρατηγῶν, ρητόρων καὶ πολιτικῶν τῶν νεοσχηματισθέντων Κρατῶν.

Ὁ διάσημος τεχνίτης τῆς Illustration, ὁ Λουκιανὸς Μαρίνος, ἐπιφορτίσθη νὰ κατασκευάσῃ τὴν ἀμίμητον συλλογὴν τῶν εἰκόνων Album. Ἡ συλλογὴ αὕτη θέλει προσαρτηθῆ εἰς τὸ ἔργον ἐν εἰδει ἐπιφυλλίδος.

Τοῦ ἔργου τῆς ἐκτυπώσεως ἀπαιτοῦντος ὑπερόγκους δαπάνας, ὁ ἐργολάβος συγκατατέθη εἰς μεγίστην μείωσιν τοῦ τιμῆματος. Ἐπειδὴ δὲ ἐξήντηθη τὸ ποσὸν τῆς πρώτης ἐκδόσεως ἀπεφασίσθη νὰ γίνῃ καὶ δευτέρα ἐκδοσις ἐξ 100,000 ἀντιτύπων. Πρακτικῶς τοὺς συνδρομητὰς νὰ ἀποστείλωσι τὸ ἀντίτιμον τῆς συνδρομῆς αὐτῶν.

Διὰ τίς τις, ὁ κ. Γολσμῖθ, συνοδευόμενος ὑπὸ τῆς γυναικὸς του ἀπεπειράθη νὰ διαπλεύσῃ τὸν Ἀτλαντικὸν Ὠκεανὸν, διὰ καθ' αὐτὸ κελύφους κελύφους. Καταλιπὼν τὴν Βοστώνην τὴν 4 Ἰουλίου ἔσπευσε πρὸς τὴν Κοπενάγην διὰ πλοιαρίου ἰστιοφόρου ἔχοντος μῆκος μὲν 17 ποδῶν, πλάτος δὲ 6, καὶ περιέχον πέντε μινῶν τροφᾶς. Τὸ παράτολμον τοῦτο ταξεῖδιον εἶναι μεστὸν περιέργων περιπετειῶν, κατέληξε δὲ τραγικῶτατα. Ἐνα ὄλον μῆνα τὸ πλοιαρίον ἐπλανᾶτο κατὰ τὰς ἀκτὰς τῆς Νέας Γῆς μὴ δυνάμενον νὰ ἀναχθῆ εἰς τὸ πέλαγος. Τῇ 10 Ἀυ-

γούστου ἡ κυρία Γολσμῖθ ἀσθενήσασα περιήγαγε τὸν ἄνδρα τῆς εἰς δεσινὴ ἀμηχανίαν, ἀναγκάζομενον καὶ τὴν ἀσθενῆ νὰ περιποιεῖται καὶ τὸ πλοιαρίον του νὰ κυβερνᾷ, ὑπάρχοντος μάλιστα καὶ φόβου συρράξεως μετ' ἄλλου τινὸς πλοίου, ὅπερ βεβαίως θὰ κατεβύθιζε τὸ πλοιαρίον του.

Τῇ 16 τοῦ αὐτοῦ μηνὸς ἐπελοῦσθη εἰς τὸ πλοιαρίον κατέκλυσε τὸ δωματίον τῆς ἀσθενοῦς, ἀφανίσαν τὸν ἄρτον καὶ πάσας τὰς ἄλλας τροφὰς πλὴν τῶν ἐν θήκαις φυλασσομένων.

Τῇ 17 καὶ 18 ἐξακολουθοῦσης τῆς τρικυμίας σφοδρὸς ἄνεμος ἀφῆρπασε δύο κώπας, σχοινία καὶ κιβώτια.

Οἱ ναυδάται ἐθεώρουν ἐαυτοὺς ἀπολωλότας ὅτε εὐτυχῶς τῇ 19 πλοῖον ἀγγλικὸν πλὴν εἰς Λιβερούλην συναντήσαν αὐτοὺς παρέλαβε καὶ ἔσωσε. Πρὸ 72 ὄλων ὥρων ὁ κ. Γολσμῖθ ἐπάλασε μόνος κατὰ τῆς τρικυμίας, τῆς γυναικὸς του οὐσῆς αἰετοῦ ἐν τῇ κλίβη. Ἦτο δὲ ἐξήντηλημένος καὶ ἀπελπισ, διότι εἶχεν ἀπολέσει καὶ τὰ θερμόμετρα του καὶ τὰ βαρόμετρα καὶ τὰ χρήματά του καὶ τὰ ἔγγραφα του, ἀνάρπαστα ὑπὸ τῶν μαινομένων κυμάτων γενόμενα.

Παρὰ τῷ ρωσικῷ λαῷ ἐπεκράτησαν ἑκπαλαὶ πολλὰ ἔθιμα ἐξ ὧν καὶ τινὰ κωμικώτατα. Εἰς τὰ τελευταῖα δύναται τις νὰ συγκαταριθμῆσῃ τὸ ἐξῆς ἐπικρατοῦν ἄχρι τοῦδε ἐν τῇ Βλαδιμήρσκιᾳ ἐπαρχίᾳ. Ἐν Ῥωσίᾳ ἀπανταχοῦ ἐν τοῖς χωρίοις κατὰ τὸ Πάσχα περιέρχονται οἱ ἱερεῖς τὰς οἰκίας φέροντες εἰκόνας καὶ τελούντες τὴν ἀκολουθίαν τοῦ Πάσχα, τῇ κίττει δὲ τῶν χωρικῶν τε-

λοῦνται δοξολογία καὶ ἐν ταῖς παιδῶσι. Ἐκεῖ ὑπάρχει τὸ ἔθιμον νὰ κυλιώσι τὸν τε ἱερέα καὶ τὸν διάκονον ἐπὶ τῆς παιδιάδος. Γίνεται δὲ τοῦτο μετὰ τὴν λήξιν τῆς δοξολογίας, ὅτε αἱ γυναῖκες καὶ αἱ νεάνιδες ἀποταίνονται τῷ ἱερεὶ ἐξαιτούμεναι νὰ κυλιώσιν αὐτὸν μετὰ τοῦ διακόνου (πακατάτ) ἐπὶ τῆς παιδιάδος, ὅπως ἡ ἐσοδεία ἀποβῆ αἰσία.

Ἐν τῇ δημοτικῇ βιβλιοθήκῃ τῶν Τρεβέρων τῆς Ῥινικῆς Πρωσσίας ἀνεκαλύφθη λίαν διαφέρον χειρόγραφον ποίημα γαλλιστί, ἔργον Ῥιχάρδου τοῦ Λεοντοκάρδου ἐκτραγωδοῦντος τὰς περιπετείας, ἃς ὑπέστη ἐκ τῶν ἀγίων τόπων ναυαγῆσας εἰς τὰς ἀκτὰς τῆς Δαλματίας, αἰχμαλωτισθεὶς ὑπὸ τοῦ αὐτοκράτορος Ἐρρίκου τοῦ Δ'.

Ἐκθεσις Εἰκόνος.

Ἐν τῇ αἰθούσῃ τῶν ἀραίων τεχνῶν ἐν Φλωρεντίᾳ ἐξετέθη εἰκὼν παριστώσα τὰς Ἡρώιδας τοῦ Σουλίου κατὰ τὴν μεγάλην ἐπανάστασιν γραφείσα ὑπὸ τοῦ γνωστοῦ ἑλλήνου καλλιτέχνου κ. Μινιάτου. Ἡ εἰκὼν αὕτη διὰ τε τὴν τελειότητα τῆς τέχνης, τὴν φαντασίαν τοῦ παραστήματος, τὸ ἄρμονικὸν τοῦ χρωματισμοῦ κτλ. προὐκάλεσε τοὺς ἐπαῖνον, τῶν μεγαλειτέρων τῆς Φλωρεντίας ἀριστοτεχνῶν καὶ τὴν ἐπίσκειψιν ἀπείρου πλήθους θεατῶν θαυμαζόντων τὴν τε εἰκόνα καὶ τὸν τεχνίτην. Ἄπασαι δὲ αἱ ἰταλικαὶ ἐφημερίδες εὐμενῶς κρίνουσι τὸ ἔργον, ἀφιερῶσιν δλοκλήρους στήλας πρὸς τοῦτο.

ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΙ ΒΕΓΓΡΑΦΟΝΤΑΙ

Ἐν ΑΘΗΝΑΙΣ ἐν τῷ γραφείῳ τοῦ «ΠΑΡΘΕΝΩΝΟΣ» ἐπὶ τῆς διςταχυρώσεως τῶν ὁδῶν Πειραιῶς καὶ Γερανίου ἀρ. 30.

Ἐν ΣΥΡῶ παρὰ τῷ κυρίῳ Δ. Ἀθηναίῳ,

Ἐν ΠΑΤΡΑΙΣ παρὰ τῷ κυρίῳ Σπ. Πρινάρῳ.

Ἐν ΝΑΥΠΑΓῶ παρὰ τῷ κυρίῳ Παύλῳ Ἰατρῶ.

Ἐν ΧΑΛΚΙΔΙ παρὰ τῷ κυρίῳ Γ. Ν. Φιλαρέτῳ.

Ἐν ΘΗΒΑΙΣ παρὰ τῷ γραφείῳ τῆς «Σριγγῶς.»

Ἐν ἸΘΑΚῇ παρὰ τῷ κυρίῳ Κ. Ν. Παυλάτῳ.

Ἐν ΚΕΡΚΥΡᾷ παρὰ τῷ κυρίῳ

Ἐν ΖΑΚΥΝΘῶ παρὰ τῷ κ. Γ. Κ. Σφήκα.

Ἐν ΚΩΝ]ΗΟΛΕΙ παρὰ τῷ κ. Δ. Ἠλιάδῃ.

Ἐν ΒΡΑΙΑῶ παρὰ τῷ κ. Κλεάνθει Πάπαζογλῃ.